

Harmen van Straaten

DE GLAZEN DIERENTUIN

Leopold | Amsterdam

1 EEN KLEINE VRIEND

De stad is groot en hij groeit steeds groter.

Alles, elk plekje van de stad, is nodig voor nieuwe gebouwen. Hoger, we moeten nog hoger! Ze lijken een wedstrijd te doen wie als eerste de maan kan aanraken. De stad kreunt en steunt.

Blijft er dan nergens meer een stukje groen over in de stad?

Jawel, daar! Tussen een paar hoge gebouwen ligt nog een heel klein parkje. Maar daar komt al jaren niemand meer. Het is door iedereen vergeten.

Bijna iedereen...

Onder de oude bomen ligt stil een vijver. Eromheen staan rode bankjes. Plotseling beweegt het jadegroene water van de vijver! Een prachtige karper hapt naar lucht.

Hij lijkt wel van goud. Wat is hij mooi, als een koningsvis. Kijk hem eens statig rondjes draaien.

Ook de karper is vergeten. Of is er toch nog iemand die hem weet te vinden?

Daar komt iemand over het pad aangelopen.

Chao hijgt. Hij is geschrokken. Dat komt doordat er vandaag ineens een groot bord aan het hek van het parkje hangt.

Hij gaat op de rand van de vijver zitten en roert zacht met zijn hand in het water. Dat doet hij altijd, dan weet Karper dat hij er is.

Karper komt naar de oppervlakte en springt omhoog.

‘Ben je blij me te zien?’ vraagt Chao.

Karper slaat als antwoord met zijn vissenstaart op het water.

‘Je maakt me helemaal nat,’ roept Chao lachend. ‘Foei!’

Dan haalt hij een luciferdoosje uit zijn zak. Daarin zitten vliegjes die hij gevangen heeft. Karper is dol op die lekkernij.

Chao heeft altijd wel iets lekkers voor hem bij zich. Een blaadje sla, een stukje brood of een garnaal van het visrestaurantje op de hoek van de straat.

Hij strooit de vliegjes in het water en Karper hapt ze allemaal op.

Karper mag niks merken.

Chao wil zijn beste vriend niet ongerust maken. Maar hij is heel erg geschrokken van wat hij las op het bord aan het hek.

Normaal vertelt Chao hem alles wat hij heeft meegemaakt.

Over hoe het op school gaat; dat hij al heel goed kan lezen en rekenen. En over dat hij later glasblazer wil worden, net zoals zijn vriend de oude glasblazer. Die kan alles wat je hem maar vraagt van glas blazen.

De glasblazer is misschien wel zijn tweede beste vriend. Want Karper is nummer één, die kent hij al zolang hij zich dingen kan herinneren.

Chao kijkt in het water en ziet zijn eigen gezicht in de weerspiegeling.

‘Ik ben een beetje druk vandaag, Karper,’ zegt hij. ‘Dus ik heb niet zoveel tijd.’

Karper zwemt naar zijn gezicht. Het is net of hij Chao een kusje geeft.

‘Tot morgen, Karper!’ roept Chao.

Nee, hij wil zijn vriend niet ongerust maken. Hij houdt zijn ontdekking geheim.

Chao rent weg naar zijn vriend de glasblazer,
om te vertellen over het grote bord bij het parkje.
En hij heeft *nog* een geheim.
Hij is een verhaal aan het schrijven over een gouden karper.
Maar dat durft hij *niemand* te vertellen.
Hij hoopt dat het net zo mooi wordt als de vertellingen uit zijn boek met
bijzondere dierenverhalen...

2 HET BORD

‘Rustig aan, Chao. Vertel het nog een keer, maar dan wat langzamer.

Mijn oren zijn al heel oud, hè! Die kunnen niet meer zo snel.’

Chao zit tegenover de oude glasblazer.

Het is donker in de werkplaats, en warm door de brandende oven.

Hij wrijft met zijn mouw zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd.

‘Ze gaan het park sluiten!’

‘Wat zeg je nou?’ vraagt de glasblazer.

‘Dat staat op een groot bord bij de ingang. Dat er een heel hoog gebouw komt. Met een foto erbij. Het wordt misschien wel het hoogste van de stad.

Maar hoe moet het dan met Karper?! Waar moet die dan naartoe? Hij woont al heel lang in de vijver. Zo lang als ik er ben en dat is al heeeel lang.’

‘En zo lang als ik hier woon,’ zegt de glasblazer. ‘Ik voerde hem al toen ik nog een jongen was!’

Chao wrijft tranen uit zijn ogen.

‘Wat kunnen we doen, glasblazer?’

We moeten het park voor onze vriend Karper redden. Vriendschap gaat boven alles!’

De glasblazer gaat staan. Hij duwt zijn oude rug een beetje recht.

‘Ik dacht dat de bouwers dat parkje waren vergeten. Zoals iedereen dat parkje vergeten is.

Laat me eens even denken...’

De glasblazer loopt een rondje door de werkplaats. En nog een rondje.

‘Hebt u al iets bedacht?’ vraagt Chao.

‘SSST!’ zegt de glasblazer. ‘Als je goed luistert, kun je mijn hersens horen kraken. Ze zijn dan wel net zo oud als ik, maar ze werken nog heel goed.’

‘Ze hebben ook heel veel ervaring,’ fluistert Chao.

Hij houdt zijn handen achter zijn oren om te luisteren of hij iets van het gekraak kan opvangen.

De glasblazer opent zijn mond. Het lijkt net alsof er ieder moment een idee uit kan komen, een idee van glas.

Maar de glasblazer sluit zijn mond weer en schudt zijn hoofd.

Hij blijft maar rondjes lopen.

Plotseling staat hij stil. Er komt een brede lach op zijn gezicht.

‘Luister, kleine vriend,’ zegt de glasblazer. ‘Ik heb een plan!’

3 HET PLAN VAN DE GLASBLAZER

‘Niemand weet meer van het parkje,’ zegt de glasblazer. ‘Dus niemand gaat het missen... Maar dat moet wel, want wij kunnen het niet redden met ons tweeën. Dus... hoe krijgen we de mensen er weer terug?’

De glasblazer kijkt triomfantelijk. ‘We maken een diertuin van het park!’

‘Een diertuin?’ vraagt Chao.

Hoe komt de glasblazer daar nu bij, denkt hij. Een diertuin...

‘Hoe komen we dan aan de dieren, glasblazer? We kunnen ze toch niet uit de diertuin halen? En wie gaat ze dan te eten geven?’

Kunnen we niet beter iets anders bedenken? Dit is misschien een beetje te ingewikkeld.’

De glasblazer begint hard te lachen. ‘Geen echte dieren, Chao, maar glazen dieren! We gaan een diertuin van glas maken! Dan komt iedereen kijken.

En we laten de glazen dieren praten... Verhalen vertellen aan de mensen. Verhalen die ze vergeten zijn, net zoals ze het park vergeten zijn. Mooie verhalen, zodat ze zullen weten wat ze gaan missen als het park er niet meer is.

En als het park weer in hun hart is, laten ze het niet meer los, jongen.

Thuis is, waar het hart is. Niemand wil zijn huis missen!’

Chao denkt na. Welke dieren dan? En welke verhalen?

De dierenverhalen uit zijn lievelingsboek thuis misschien? Daar staan heel mooie verhalen in. Dat zou wel een idee kunnen zijn...

Maar dan bedenkt hij iets. 'Glazen dieren kunnen niet praten, hoor.'
'Niet zelf, althans,' zegt de glasblazer. 'Maar met een beetje hulp wel.'
'Hoe bedoelt u?'
'Jij,' zegt de glasblazer. 'Jij doet de dieren na en vertelt de verhalen.'
'Ik?' vraagt Chao. 'Dat durf ik nooit, op school vind ik het ook eng om voor te lezen. Echt glasblazer, dat durf ik nooit!'
'Wie kan het dan wel?' vraagt de glasblazer. 'Karper? Die kan niet praten!'
Opeens verschijnt er een lach op Chao's gezicht. 'Jawel!' roept hij blij.
'Vertel,' zegt de glasblazer.
'Ik vertel het samen met Karper.'

‘Hoe dan?’ vraagt de glasblazer.

‘Ik ga onder de rand van de vijver zitten, zodat niemand mij ziet en dan lees ik de verhalen voor uit mijn boek *Bijzondere verhalen over bijzondere dieren*.’

‘Wat goed bedacht van je, Chao,’ zegt de glasblazer.

‘Met mijn twee beste vrienden durf ik alles,’ lacht Chao.

‘Zo is dat,’ zegt de glasblazer. ‘Met goede vrienden kun je de hele wereld aan.’

‘Ik ga snel het boek halen,’ roept Chao. ‘Dan kunt u zien welke dieren er in het park moeten komen.’